

Arja Veerman

Camping Walhalla

DE FONTEIN

Deel IV

Santé op de toekomst

Niemand wist dat ze vanochtend al terug zou komen op de camping. Louise had Evelien gebeld. ‘Wat zeg je, lig je in het ziekenhuis? Ik kom meteen naar je toe, wat is er gebeurd?’

Louise had haar zwemavontuur, zo goed als ze zich dat kon herinneren, alvast als een samenvatting door de telefoon verteld. Haar knie was gekneusd, uiteindelijk viel het allemaal mee en ze mocht vanochtend alweer met haar been in het verband naar huis.

Evelien was onmiddellijk in de auto gesprongen. Ze schoof de stoel voor Louise een stukje achteruit. Hoe voelde haar been? Begon haar knie niet te kloppen? Onderweg vertelde Louise haar het hele verhaal. Dat ze een kamer had willen reserveren voor haar moeder en haar broer, in het hotel. Dat ze de stem van Jacky had gehoord vanachter een deur, maar dat ze daar nu niet zo zeker meer van was. Dat ze was gaan zwemmen, ze wilde een rondje eiland doen om haar hoofd helder te krijgen, en dat ze haar knie had gestoten. Ze was door de reddingsbrigade gered.

‘En iedereen denkt dat je nu nog in het ziekenhuis bent?’ vroeg Evelien. Ze schakelde terug voor de rotonde en sloeg rechts af.

Louise knikte. Het bezoekuur begon pas om twaalf uur. Dat had de verpleger van de ambulance, die de hele rit naast haar had gezeten, heel duidelijk aan de omstanders op het strandje uitgelegd. ‘Vanochtend vroeg kwam hij nog even bij me kijken, zijn dienst liep om zeven uur af. Hij vertelde me dat er een

vrouw was geweest, met een grote bos krullen, die haar voet al op de treeplank van de ambulance had gezet.'

'Dat moet Maria zijn geweest, zo heet ze toch, de scheids van de tafeltenniscompetitie?' zei Evelien. Ze gaf richting aan en haalde een volgeladen hooiwagen in.

Louise knikte. Ze herinnerde zich vaag dat ze op de brancard had gelegen en dat iemand vroeg of ze dood was. Misschien was dat ook Maria geweest.

'Maar vertel me nou nog eens heel precies dat verhaal van Jacky,' vroeg Evelien. 'Je hoorde haar stem in dat hotel. Ze zei iets tegen de receptioniste, die achter de balie stond, maar zelf kon je haar niet zien.'

Louise slikte. Ze wilde er liever niet meer aan denken. 'Laat maar, het is niet zo belangrijk. Ik heb het vast verkeerd gehoord.'

'Wist je dat de klank van een stem verandert afhankelijk van de taal die je spreekt?' zei Evelien. Ze zei dezelfde zin meteen nog een keer, maar dan in het Frans. Haar stem klonk hoger, lichter ook en er zat een zangerig tintje aan.

Verrast keek Louise opzij en vroeg haar dat nog eens te doen. Ook al had ze haar bril nog niet terug, ze kon duidelijk zien dat de stand van Eveliens mond in het Frans anders was. Het was alsof ze haar lippen tuitte. Ze probeerde het zelf ook uit.

'Het is gewoon dom om alleen te gaan zwemmen in de nacht,' zei Louise hardop. Daarna vertaalde ze de zin in het Frans en sprak dezelfde woorden nog eens uit.

Evelien glimlachte. 'Mijn complimenten, je Frans gaat vooruit. En zo te horen heb je je lesje geleerd. Zwemmen in de nacht, in je eentje nog wel, dat moet je echt nooit meer doen.'

‘Een koffie voor de baas,’ zei Anja. Ze zette het kopje naast Louise op de ronde terrastafel voor haar neer. Ze schoof een rotanstoel met een kussen naar voren, waar Louise haar been op kon leggen, en klapte de parasol boven haar hoofd alvast voor haar uit. Het zou een warme dag worden.

‘Het is dat ik me ineens afvroeg waar je was gebleven. Iedereen was je vergeten. We stonden op het punt om naar huis te gaan. En jij had de sleutel van het busje, jij zou gaan rijden,’ zei Maria, die met een wit gezicht bij Louise aan tafel schoof. Anja bracht haar een kopje thee en luisterde mee.

‘We hebben zelfs in de toiletcabines naar je gezocht. Het leek me niets voor jou om zomaar te verdwijnen. En ineens vond Gaia een stapeltje kleren aan de rand van het water op het strand. Ze zat iets verderop een of andere bijzondere kever te bestuderen. Het was jouw blouse, je bril zat in je borstzakje en de sleutels van het busje zaten in je zak.’

‘Ik dacht meteen: die is gaan zwemmen. Mensen doen wel vaker vreemde dingen ’s nachts,’ zei Gaia, die met een glas water uit de bar kwam lopen en bij hen aan tafel kwam zitten. Ze hield haar schetsboek met een potlood op schoot.

‘Het punt was alleen,’ vervolgde Maria, ‘we hoorden je niet, we zagen je nergens. We riepen je naam, maar niemand wist waar je was. Het busje met het volleybalteam vertrok en daar zat jij niet bij. Misschien heb je ze nog horen zingen? Tot over de brug hoorden we ze galmen: *‘Sing if you’re glad to be gay...’*

Louise schudde haar hoofd en keek naar haar kopje. Ze

meende zich vaag de hoorn van een reddingsboot te herinneren. 'Het was zo dom van me, ik had nooit in mijn eentje moeten gaan zwemmen.'

'Fleur wilde je nog achterna gaan, ze trok al haar kleren uit, maar ze struikelde over je sandalen. Ze had te veel gedronken. En ze bleef maar kermen dat ze je wilde redden, totdat de reddingsbrigade je vond,' zei Gaia. Ze tekende ondertussen een zoeklicht op het strand.

'Ik heb de brandweer gebeld,' zei Maria. 'Bij de slagboom staat een telefooncel, het noodnummer is gratis. Ik heb echt mijn best gedaan in het Frans. Bij de reddingsbrigade bleek dat de buurman, John, aanwezig was, met hem kon ik in het Engels praten. Ik stond de trillen op mijn benen, zo bang was ik voor wat de duikers zouden kunnen vinden.'

'Ze heeft visioenen gehad van jouw lichaam,' zei Gaia. Ze tekende een kruis in het licht. 'Jouw dode lichaam, dat uit het water werd gevestigd. Met blauwe vlekken op een grijswit lijf. Ze zag je ronddobberend als een engel des doods, met je armen en benen gespreid.'

'Wat vreselijk,' zei Louise. 'Het spijt me, echt.'

Maria verslikte zich en begon te hoesten. Ze duwde het kopje thee van zich af en veegde haar ogen droog met de voddige theedoek, die Anja aan haar gaf.

'Na een tijdje kwamen de duikers terug naar de kant. Ze trokken hun zwemvliezen uit, hun maskers sjoorden ze los en ze hielpen de mannen van de reddingsbrigade om de boot op het strand te trekken. Jij lag op die noodbrancard, helemaal in aluminiumfolie gewikkeld. Maria liep met je mee naar de ambulance,' vertelde Gaia schetsend in haar boekje verder.

'Maar ik mocht niet mee,' vulde Maria aan. 'Regels zijn regels, dat werd er gezegd. Het is hier veel erger dan in Nederland. Uiteindelijk heeft John ons terug naar de camping gebracht. Zijn dienst was voorbij. Hij heeft in jouw busje gereden, hopelijk is dat geen probleem?' vroeg Maria aan Louise. Ze keek haar vanonder haar wenkbrauwen aan.

'Dat zou wel het allerkleinste probleem van alle problemen

zijn die ik zelf heb veroorzaakt,' zei Louise. Ze voelde zich alleen maar slecht over zichzelf. Ze verschoof haar been op de stoel, haar knie werd stijf. Het was allemaal haar eigen schuld.

Aan de overkant van het veld werd de rits van een van de tentjes open gezippt, op het perceel van het volleybalteam. Het was verder nog stil op het terrein. Zodra Jacky wakker werd, zou Louise ook met haar moeten praten. Ze deed haar ogen nog even dicht.

Eerder verschenen van Arja Veerman:

Weg van Mel:

Verwarring

Vertrouwen

Nu of nooit

E-book juni 2025

Copyright © 2025 Arja Veerman

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein,
Utrecht

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 8012 5

ISBN luisterboek 978 90 261 8013 2

NUR 301

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.